

วิชา กฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ภาค ๑

วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๙

การบรรยายครั้งที่ ๑๑

อาจารย์ธีรทัตย์ เจริญวงศ์

เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรม

ฟ้องซ้ำ

ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘ บัญญัติว่า “คดีที่ได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว ห้ามมิให้คู่ความเดียวกัน รื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้

(๑) เมื่อเป็นกระบวนการพิจารณาชั้นบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล

(๒) เมื่อคำพิพากษาหรือคำสั่งได้กำหนดวิธีการชั่วคราวให้อยู่ในบังคับที่จะแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิก

เสียได้ตามพฤติการณ์

(๓) เมื่อคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นให้ยกคำฟ้องเสียโดยไม่ตัดสิทธิโจทก์ที่จะนำคำฟ้องมายื่นใหม่ในศาล เดียวกันหรือในศาลอื่น ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยอายุความ”

หลักเกณฑ์การฟ้องชำตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘

๑.คดีก่อนกับคดีหลังเป็นคู่ความเดียวกัน

๒.ทั้งสองคดีมีประเด็นที่ศาลต้องวินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน

๓.คดีก่อนศาลได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว

๑. คู่ความในคดีก่อนกับคู่ความในคดีหลังเป็นคู่ความเดียวกัน

คู่ความร่วมฝ่ายเดียวกันในคดีก่อนกลับมาฟ้องกันเป็นคดีใหม่ ไม่เป็นฟ้องซ้ำ แต่ผลของคำพิพากษาในคดีก่อนผูกพันคู่ความทุกฝ่ายตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๕

ฎ.๗๐๔๖/๒๕๔๕ ฟ้องซ้ำเป็นเรื่องที่ห้ามมิให้โจทก์จำเลยซึ่งฟ้องร้องกัน และศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดไปแล้วกลับมาฟ้องร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน การที่โจทก์จำเลยไม่เคยฟ้องร้องกันมาก่อน เป็นแต่เคยถูก ส. ฟ้องเป็นจำเลยด้วยกันเท่านั้น ดังนั้น การที่โจทก์มาฟ้องจำเลยจึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ ข้ออ้างของโจทก์ในคดีนี้เป็นเรื่องเดียวกับที่โจทก์และจำเลยถูก ส. ฟ้องขอให้เพิกถอนการโอนหุ้นและให้โอนหุ้นคืนแก่ ส. คดีดังกล่าวโจทก์ซึ่งเป็นจำเลยที่ ๔ และจำเลยคดีนี้ซึ่งเป็นจำเลยที่ ๑ ให้การต่อสู้ว่าจำเลยโอนหุ้นให้โจทก์โดยสุจริต โจทก์จึงเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในหุ้นเช่นเดียวกับข้ออ้างในคดีนี้อันมีประเด็นโดยตรงว่าโจทก์เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในหุ้นพิพาทหรือไม่ แม้ในคดีแพ่งของศาลจังหวัดชลบุรีโจทก์และจำเลยคดีนี้จะเป็จำเลยด้วยกันก็ตาม ก็ต้องถือว่าโจทก์และจำเลยเป็นคู่ความในกระบวนการพิจารณาของศาลในคดีดังกล่าวด้วย ซึ่ง ตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๕ คำพิพากษาย่อมผูกพันคู่ความทุกฝ่ายแม้จะเป็นฝ่ายเดียวกัน เมื่อศาลจังหวัดชลบุรีมีคำพิพากษาว่ากรรมสิทธิ์ในหุ้นเป็นของ ส. ให้โจทก์และจำเลยโอนหุ้นคืนให้แก่ ส. ไปแล้ว โจทก์และจำเลยจึงต้องผูกพันตามคำพิพากษาของศาลจังหวัดชลบุรีโดยผลของกฎหมายว่ากรรมสิทธิ์ในหุ้นเป็นของ ส.

ฎ.๑๕๐๕/๒๕๕๔ แม้โฉนดและจำเลยที่ ๑ คดีนี้ จะเป็นจำเลยด้วยกันในคดีก่อนก็ต้องถือว่าโฉนดและจำเลยที่ ๑ เป็นคู่ความในกระบวนการพิจารณาของศาลในคดีก่อน คำพิพากษาในคดีดังกล่าวจึงมีผลผูกพันโฉนดและจำเลยที่ ๑ คดีนี้ด้วยตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๕ เมื่อศาลอุทธรณ์ในคดีเดิมมีคำพิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นให้เพิกถอนการจดทะเบียนนิติกรรมการซื้อขายที่ดินพิพาทพร้อมสิ่งปลูกสร้างระหว่างโฉนดและจำเลยที่ ๑ แล้ว จึงต้องถือว่าโฉนดและจำเลยที่ ๑ ไม่ได้ทำสัญญาซื้อขายที่ดินพิพาทพร้อมสิ่งปลูกสร้างกัน จำเลยที่ ๑ ยังคงเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาทพร้อมสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวอยู่

ผู้แทนโดยชอบธรรมฟ้องคดีแทนผู้ไร้ความสามารถหรือถูกฟ้องในนามผู้ไร้ความสามารถ ถือว่าผู้ไร้ความสามารถเป็นคู่ความ ถ้าผู้แทนโดยชอบธรรมฟ้องคดีใหม่ในนามส่วนตัว มิใช่คู่ความเดียวกัน ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๑๐๑๐/๒๕๕๑ กรณีจะเป็นฟ้องซ้ำต้องห้ามตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘ คู่ความทั้งสองคดีต้องเป็นคู่ความเดียวกัน คดีก่อน ก. เป็นโฉนด มีโฉนดคดีนี้เป็นผู้ฟ้องแทนในฐานะผู้แทนโดยชอบธรรมของ ก. ผู้เยาว์ แต่คดีนี้โฉนดฟ้องจำเลยเป็นส่วนตัวในฐานะเป็นคู่สัญญาตามสัญญาประนีประนอมยอมความ มิใช่คู่ความเดียวกัน จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ภรรยาที่ลงลายมือชื่อเป็นพยานในสัญญาต้องรับผิดชอบในหนี้ร่วมของสามี หากภรรยาไม่ได้ถูกฟ้องในคดีก่อน เจ้าหนี้ฟ้องภรรยาในคดีหลังไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๗๖๓๑/๒๕๕๒ สามีจำเลยทำสัญญากู้ยืมเงินโดยมีจำเลยซึ่งเป็นภริยาลงลายมือชื่อเป็นพยานในสัญญา และจำเลยรับในคำแก้อุทธรณ์ว่าลงลายมือชื่อในสัญญากู้ยืมเงินในฐานะพยานจริง ถือว่าจำเลยให้สัตยาบันในการทำสัญญากู้ยืมเงิน หนี้กู้ยืมเงินตามสัญญากู้ยืมเงินจึงเป็นหนี้ร่วมของสามีจำเลยและจำเลยตาม ป.พ.พ.มาตรา ๑๔๙๐ (๔) โจทก์ในฐานะเจ้าหนี้ย่อมมีสิทธิฟ้องลูกหนี้ทุกคนพร้อมกันให้ลูกหนี้ชำระหนี้เป็นส่วน ๆ หรือจะฟ้องลูกหนี้ที่ละคนจนกว่าจะได้รับชำระหนี้ครบถ้วนก็ได้ตามมาตรา ๒๙๑ คดีก่อนโจทก์ฟ้องสามีจำเลยให้ชำระหนี้กู้ยืมเงิน โจทก์ไม่ได้ฟ้องจำเลยคดีนี้เป็นจำเลยในคดีดังกล่าวด้วย สามีจำเลยซึ่งเป็นจำเลยในคดีก่อนกับจำเลยคดีนี้จึงถือไม่ได้ว่าเป็นคู่ความเดียวกัน ฟ้องของโจทก์คดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีก่อน

บริวารที่ไม่เคยยื่นคำร้องขอแสดงอำนาจพิเศษชั้นบังคับคดีชั้นไล่เดิม ไม่อยู่ในฐานะเป็นคู่ความในคดี การรับมอบอำนาจจากจำเลยให้เป็นผู้ดำเนินคดีแทนไม่ทำให้มีฐานะเป็นคู่ความในคดี ผู้ซื้อทรัพย์สินจากโจทก์เดิมในคดีฟ้องขับไล่คดีก่อนฟ้องขับไล่บริวารได้ ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๓๕๕๗/๒๕๖๐ การที่บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทยฟ้องขับไล่ ช. โดยผลของ มาตรา ๑๔๒ (๑) แห่ง ป.วิ.พ. คำพิพากษาที่ให้ขับไล่ย่อมมีผลใช้บังคับตลอดถึงวงศ์ญาติทั้งหลายและบริวารของ ช. ซึ่งไม่สามารถแสดงอำนาจพิเศษให้ศาลเห็นได้เท่านั้น แต่หาได้ทำให้วงศ์ญาติและบริวารที่อาจถูกบังคับตามคำพิพากษานั้นมีฐานะเป็นคู่ความไปด้วยไม่ เมื่อไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยยื่นคำร้องขอแสดงอำนาจพิเศษ จำเลยจึงยังไม่อยู่ในฐานะเป็นคู่ความในคดี ทั้งการที่จำเลยรับมอบอำนาจจาก ช. ให้เป็นผู้ดำเนินคดีแทน ก็ไม่ทำให้จำเลยกลับมีฐานะกลายเป็นคู่ความในคดีไปได้ เมื่อจำเลยมิได้เป็นคู่ความในคดีก่อน และในคดีก่อนศาลยังมิได้วินิจฉัยชี้ขาดว่าจำเลยมีสิทธิอยู่ในที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพิพาทได้โดยไม่เป็นละเมิดต่อสิทธิของเจ้าของหรือไม่อย่างไร การที่โจทก์ (ผู้ซื้อและได้กรรมสิทธิ์ที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพิพาทมาจากบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย) มาฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำอันจะต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘

ทายาทฟ้องเรียกทรัพย์สินมรดก หรือฟ้อง ผจก.มรดก เป็นการฟ้องเพื่อประโยชน์ของทายาททุกคน ถือเป็นคู่ความเดียวกัน ถ้าคดีถึงที่สุดแล้วทายาทอื่นจะฟ้องอีกไม่ได้ เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๗๑๐/๒๕๐๙ ทายาทคนหนึ่งฟ้อง ผจก.มรดกคนก่อนว่าจัดการมรดกด้วยความทุจริตประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงทำให้ทายาทกองมรดกนั้นเสียหาย ศาลวินิจฉัยว่าโจทก์นำสืบไม่ได้ว่า ผจก.มรดกคนเก่านั้นได้กระทำไปด้วยความไม่สุจริตและประมาทเลินเล่อ การที่ ผจก.มรดกได้กระทำไปจึงผูกพันกองมรดก คดีถึงที่สุด ต่อมา ผจก.มรดกคนใหม่ซึ่งเข้ามาจัดการมรดกแทน ผจก.มรดกคนเก่าที่ถูกศาลพิพากษาเพิกถอนได้ฟ้อง ผจก.มรดกคนเก่าในทำนองเดียวกันกับที่ทายาทได้ฟ้องในคดีก่อนและคดีถึงที่สุดแล้ว ถือว่าเป็นการรื้อฟื้นคดีขึ้นมาฟ้องแทนทายาทอีก เป็นการใช้สิทธิของทายาทซึ่งเป็นตัวการที่ได้ฟ้องไปแล้วนั่นเอง จึงเป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๑๑๓๑๓/๒๕๕๔ โจทก์ฟ้องคดีในฐานะ ผจก.มรดกของ อ. ย่อมถือว่าเป็นการทำแทนทายาททุกคน รวมทั้งโจทก์ในฐานะส่วนตัว และ ม. ซึ่งเป็นโจทก์ทั้งสองในคดีก่อน จึงถือว่าเป็นคู่ความเดียวกับโจทก์ทั้งสองในคดีก่อน

ทายาทแต่ละคนต่างเป็นโจทก์ฟ้องคดีเรียกคืนที่ดินพิพาทโดยอ้างสิทธิในฐานะทายาทผู้สืบสิทธิจากผู้มีสิทธิในที่ดินคนเดียวกัน จึงถือได้ว่าโจทก์คดีก่อนและโจทก์ในคดีนี้เป็นคู่ความเดียวกัน

ฎ.๑๒๒๕/๒๕๓๙ โจทก์คดีก่อนและโจทก์คดีนี้แม้จะเป็นบุคคลคนละคนแต่ต่างก็เป็นทายาทของ ๓. และต่างก็ฟ้องคดีเรียกคืนที่ดินพิพาทโดยอ้างสิทธิในฐานะทายาทผู้สืบสิทธิจาก ๓. ซึ่งเป็นผู้มีสิทธิในที่ดินพิพาทคนเดียวกัน จึงถือได้ว่าโจทก์คดีก่อนและโจทก์ในคดีนี้เป็นคู่ความเดียวกัน และการที่ศาลชั้นต้นได้พิพากษายกฟ้องในคดีก่อนโดยอ้างเหตุว่าโจทก์ไม่มีพยานมาสืบตามฟ้องถือได้ว่าเป็นการวินิจฉัยชี้ขาดประเด็นแห่งคดีแล้ว ฉะนั้น การที่โจทก์ฟ้องคดีนี้โดยมีคำขออย่างเดียวกับคดีก่อนจึงเป็นการฟ้องคดีที่ให้มีการรื้อรองฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน ฟ้องโจทก์ในคดีนี้จึงเป็นฟ้องซ้ำต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘ วรรคหนึ่ง

ทายาทคนหนึ่งถูกฟ้องได้ต่อสู้คดีและทำสัญญายอมเกี่ยวกับทรัพย์สินมรดกเป็นการทำแทนทายาทอื่น ทายาทอื่นฟ้องคดี
เรื่องเดียวกันอีกไม่ได้

ฎ.๑๕๔๖๕/๒๕๕๗ การที่ ฤ. ทายาทคนหนึ่งของ ส. ถูกฟ้อง และให้การต่อสู้คดีจนมีการทำสัญญาประนีประนอม
ยอมความในคดีก่อน โดยโจทก์ซึ่งเป็นทายาทของ ส. เข้าไปเกี่ยวข้องและรับรู้มาโดยตลอด จึงเป็นการทำแทนทายาท
ของ ส. รวมทั้งโจทก์ คำพิพากษาย่อมมีผลผูกพันคู่ความและโจทก์ตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง ถือได้ว่าโจทก์
และ ฤ. เป็นคู่ความเดียวกัน ที่โจทก์ฟ้องคดีนี้อ้างว่าที่ดินเป็นของ ส. ขอให้ศาลสั่งให้จำเลยที่ ๑ ยกเลิกการขออนุญาต
ที่ดิน ซึ่งจำเลยที่ ๑ ให้การต่อสู้คดีว่าที่ดินเป็นของจำเลยที่ ๑ โดย ส. ขายให้แก่ ล. บิดาของจำเลยที่ ๑ และ ล. ยกให้
จำเลยที่ ๑ เช่นเดียวกับที่จำเลยที่ ๑ เคยเป็นโจทก์กล่าวอ้างในคดีก่อน ประเด็นข้อพิพาทเป็นอย่างเดียวกันว่าที่ดินเป็นของ
ส. หรือเป็นของจำเลยที่ ๑ แม้คดีก่อนจะเสร็จไปโดยการทำสัญญาประนีประนอมยอมความก็ต้องถือว่าเป็นการตกลงยอม
ความกันในประเด็นข้อพิพาทแห่งคดีแล้ว คดีของโจทก์จึงเป็นการรื้อรองฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุ
เดียวกันเป็นฟ้องซ้ำ แม้โจทก์จะฟ้องจำเลยที่ ๒ พ่วงเข้ามาในคดีนี้ด้วยก็ตาม

ทนายททำสัญญายอมเป็นเหตุให้ทนายทอื่นเสียประโยชน์ เป็นการใช้สิทธิขัดต่อสิทธิของทนายทซึ่งเป็นเจ้าของรวมอื่น
ไม่ถือว่าทำแทนทนายทอื่น ผู้จัดการมรดกฟ้องคดีอีกไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๙๑๒๙/๒๕๕๘ คดีก่อน โจทก์กับ ท. ฟ้องจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ขอเพิกถอนนิติกรรมระหว่างจำเลยที่ ๒ กับที่ ๓
ถือได้ว่าโจทก์ซึ่งเป็นทนายทคนหนึ่งฟ้องบุคคลภายนอกแทนทนายทคนอื่นๆ ด้วย เพราะหากศาลพิพากษาให้เพิกถอนที่ดิน
พิพาทกลับมาเป็นทรัพย์สินในกองมรดกทนายททุกคนย่อมได้รับประโยชน์ แต่การที่โจทก์กับ ท. ทำสัญญาประนีประนอมยอม
ความให้จำเลยทั้งสองชำระเงิน ๙๐,๐๐๐ บาท แก่โจทก์กับ ท. และศาลพิพากษาตามยอม คดีถึงที่สุดแล้ว การกระทำของ
โจทก์ในฐานะทนายทซึ่งเป็นเจ้าของรวมในทรัพย์สินมรดกใช้สิทธิขัดกับทนายทอื่นหรือเจ้าของรวมคนอื่น คำพิพากษาตามยอม
ในคดีดังกล่าวคงผูกพันเฉพาะส่วนของโจทก์เท่านั้น หาได้ผูกพันทนายทอื่นหรือเจ้าของรวมคนอื่นไม่ เมื่อโจทก์ในฐานะ
ผู้จัดการมรดกฟ้องจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เป็นคดีนี้อีก จึงเป็นคู่ความเดียวกันและมีประเด็นเดียวกันคือขอให้เพิกถอนนิติ
กรรมเกี่ยวกับที่ดินพิพาทระหว่างจำเลยที่ ๒ กับที่ ๓ กับคดีก่อนซึ่งถึงที่สุดแล้ว จึงเป็นฟ้องซ้ำเฉพาะส่วนของโจทก์ใน
ฐานะส่วนตัวเท่านั้น แต่ในส่วนผู้จัดการมรดกหาได้เป็นฟ้องซ้ำด้วยไม่

คดีร้องขอตั้ง ผจก.มรดกเป็นสิทธิของทายาทแต่ละคน ไม่ใช่เรื่องการทำแทนกันและกัน จึงไม่ใช่คู่ความเดียวกัน ไม่
เป็นฟ้องซ้ำหรือร้องซ้ำ

ฎ.๖๔๐/๒๕๑๕ คดีก่อนมรดาผู้คัดค้านยื่นคำร้องขอเป็น ผจก.มรดกของผู้ตาย และผู้ร้องเป็นผู้คัดค้าน คดีหลัง
ผู้ร้องยื่นคำร้องขอเป็น ผจก.มรดกรายเดียวกัน และผู้คัดค้านได้ยื่นคำคัดค้าน คู่ความทั้งสองฝ่ายมิใช่คู่ความเดียวกัน
จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ แม้ผู้ร้องจะร้องขอให้ตั้งผู้ร้องเป็น ผจก.มรดกระหว่างที่คดีก่อนยังพิจารณาอยู่ ก็ไม่เป็นการฟ้องซ้อน
เพราะผู้ร้องมิได้เคยร้องขอให้ตั้งผู้ร้องเป็น ผจก.มรดกรายนี้มาก่อน

ผู้เอาประกันภัยยื่นคำร้องขอให้ผู้ชำรุดคู่กรณีที่เป็นจำเลยในคดีอาญาชดใช้ค่าซ่อมรถยนต์ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๔๔/๑ ผู้รับประกันภัยซึ่งไม่ได้เป็นคู่ความในคดีอาญารับช่วงสิทธิจากผู้เอาประกันภัยฟ้องผู้ชำรุดคู่กรณีเรียกค่าสินไหมทดแทนที่ชดใช้ไปตามกรรมธรรม์อีก ไม่เป็นดำเนินกระบวนการพิจารณาชำระหรือฟ้องชำระ

ฎ.๘๘๓/๒๕๖๗ คดีอาญาของศาลจังหวัดทุ่งสง พนักงานอัยการเป็นโจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๑ ในข้อหาชำรุดในขณะเมาสุรา ชำรุดโดยประมาทหรือหวาดเสียวอันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจและผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ซึ่ง ต. ผู้เอาประกันภัยยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายในการซ่อมรถยนต์ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๔๔/๑ โจทก์คดีนี้ซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์ของ ต. ไม่ได้เป็นคู่ความในคดีดังกล่าว การที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๑ คดีนี้ จึงมิใช่เป็นเรื่องที่ศาลได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้วคู่ความเดียวกัน มารื้อฟ้องกันอีก ฟ้องโจทก์จึงไม่เป็นฟ้องชำระอันจะต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘ ทั้งมิใช่เป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาชำระตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๔

โจทก์ฟ้องคดีก่อนเป็นคดีขับไล่และเรียก คสท. โจทก์ฟ้องคดีหลังเป็นคดีเรียกทรัพย์สินและเรียก คสท. และมีคำขอให้จำเลยออกไปจากสิ่งปลูกสร้างในที่ดินเหมือนคดีก่อน เมื่อคดีก่อนศาลพิพากษายกฟ้องให้โจทก์แพ้คดีตามคำทำคำพิพากษาคดีก่อนผูกพันคู่ความว่าจำเลยมีสิทธิอยู่ในที่ดินพิพาท โจทก์ฟ้องคดีหลังอีกเป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๑๘๕๘/๒๕๖๗ คดีก่อนมีประเด็นว่าโจทก์ทั้งเจ็ดมีอำนาจฟ้องขับไล่จำเลยทั้งสิบห้าออกไปจากที่ดินพิพาทและเรียก คสท. จากจำเลยทั้งสิบห้าได้หรือไม่ ซึ่งที่ดินพิพาทคดีก่อนก็คือที่ดินพิพาทคดีนี้ แม้คดีนี้โจทก์จะเปลี่ยนรูปคดีจากเรื่องขับไล่และเรียก คสท. เป็นเรียกทรัพย์สินและเรียก คสท. แต่ก็มีคำขอให้จำเลยออกไปจากสิ่งปลูกสร้างในที่ดินเดิมเหมือนคดีก่อน โจทก์ยอมรับว่าประเด็นข้อนี้มีอยู่ในคดีก่อนแต่ศาลยังมิได้วินิจฉัยเพราะศาลพิพากษายกฟ้องโจทก์ไปตามคำทำ แม้คดีก่อนศาลจะมีได้วินิจฉัยในประเด็นแห่งคดีโดยตรงเนื่องจากคู่ความตกลงทำกันเฉพาะผลคดีแพ่งเรื่องอื่นเป็นข้อแพ่งชนะ แต่เมื่อ ศาลได้วินิจฉัยชี้ขาดคดีก่อนไปตามคำทำของคู่ความให้โจทก์แพ้คดีโดยพิพากษายกฟ้องไปแล้ว คำพิพากษาคดีก่อนย่อมผูกพันคู่ความว่าจำเลยมีสิทธิอยู่ในที่ดินพิพาทตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง โจทก์ไม่อาจฟ้องจำเลยให้ออกไปจากที่ดินพิพาทเป็นคดีนี้ได้อีก มิฉะนั้นผู้ที่แพ้คดีตามคำทำก็จะนำคดีมาฟ้องร้องใหม่อีกโดยไม่จบสิ้น อีกทั้งคู่ความในคดีก่อนและคดีนี้เป็นคู่ความเดียวกัน และคดีก่อนมีคำพิพากษาถึงที่สุดไปแล้ว โจทก์จึงต้องห้ามมิให้นำคดีที่มีประเด็นเดียวกันและคดีถึงที่สุดแล้วมาฟ้องใหม่อีกเป็นฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘ อีกด้วย

คำว่า “คู่ความเดียวกัน” รวมถึงบุคคลที่อยู่ในฐานะเช่นเดียวกับคู่ความเดิม เช่น ผู้สืบสิทธิจากคู่ความเดิม
ไม่ว่าจะเป็นการสืบสิทธิในฐานะทายาท หรือสืบสิทธิในฐานะผู้รับโอน

ผู้ร้องร้องขอตัดทรัพย์แล้วศาลยกคำร้อง เมื่อคดีถึงที่สุด ทายาท (ผู้รับพินัยกรรม) ของผู้ร้องร้องขอตัดทรัพย์ซ้ำ เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๒๒๕๒/๒๕๕๙ จ. เคยยื่นคำร้องขอตัดทรัพย์อ้างเหตุว่าที่ดินและบ้านที่โจทก์นำยึดเป็นกรรมสิทธิ์ของ จ. โดยซื้อมาจาก ส. แต่ใส่ชื่อ อ. บิดาของจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ถือกรรมสิทธิ์ไว้แทน คดีถึงที่สุดโดยศาลฎีกาวินิจฉัยว่าพยานหลักฐานที่ จ. นำสืบฟังไม่ได้ว่า จ. เป็นเจ้าของที่ดินและบ้านที่โจทก์นำยึด ถือว่าศาลฎีกาวินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นแห่งคดีแล้วว่า จ. มิใช่เจ้าของที่ดินและบ้านที่โจทก์นำยึด ผลของคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวย่อมผูกพันคู่ความคือ จ. และโจทก์ รวมทั้งผู้ร้องทั้งสามซึ่งเป็นผู้สืบสิทธิของ จ. ในฐานะทายาทผู้รับพินัยกรรมตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง การที่ผู้ร้องทั้งสามยื่นคำร้องขอตัดทรัพย์คดีนี้อ้างเหตุว่า จ. เป็นเจ้าของที่ดินและบ้านพิพาทโดยซื้อมาจาก ส. แต่ใส่ชื่อ อ. ถือกรรมสิทธิ์ไว้แทนอีกย่อมเป็นการรื้อร้องฟ้องกันในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน จึงเป็นฟ้องซ้ำตาม มาตรา ๑๔๘

ภรรยายื่นคำร้องขอครอบครองปรปักษ์ มีผู้คัดค้าน ศาลสั่งให้ผู้คัดค้านได้กรรมสิทธิ์ บุตรของผู้คัดค้านฟ้องขับไล่
สามีของผู้ร้องซึ่งต่างอยู่ในฐานะเป็นผู้สืบสิทธิไม่ได้ เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๓๙๖๒/๒๕๔๗ โจทก์คดีนี้เป็นบุตรของ น. ซึ่งเป็นผู้คัดค้านในคดีก่อน ส่วนจำเลยเป็นสามี ส. ซึ่งเป็นผู้ร้องในคดี
ก่อนซึ่งร้องขอให้ศาลมีคำสั่งแสดงว่าผู้ร้องได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินโดยการครอบครอง ต่างจึงอยู่ในฐานะเป็นผู้สืบสิทธิจาก น.
และ ส. ถือได้ว่าเป็นคู่ความเดียวกันกับคดีก่อน เมื่อที่ดินพิพาทเป็นส่วนเดียวกันกับที่ดินในคดีก่อน โจทก์และจำเลยจึง
ต้องผูกพันตามคำพิพากษาในคดีก่อนที่พิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นกรรมสิทธิ์ของ ส. โดยการครอบครองตาม ป.วิ.พ.มาตรา
๑๔๕ โจทก์มาฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ขอให้ขับไล่จำเลย แม้จะอ้างว่าโจทก์ได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินทั้งแปลงโดยการครอบครองซึ่ง
รวมถึงที่ดินพิพาทด้วยก็ตาม แต่เมื่อที่ดินพิพาทเป็นส่วนหนึ่งของที่ดินในส่วนที่ ส. ได้กรรมสิทธิ์มาโดยการครอบครองตาม
คำพิพากษาในคดีก่อน โจทก์ฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ก็เพื่อให้ศาลชี้ขาดว่าที่ดินพิพาทเป็นของโจทก์ จึงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัย
โดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันกับคดีก่อนจึงเป็นฟ้องซ้ำตามมาตรา ๑๔๘

ทนายทโดยธรรมซึ่งเข้ารับมรดกแทนถือเป็นผู้สืบสิทธิ

ฎ.๗๖๐๕/๒๕๔๒ คดีก่อน ช. ฝ่ายหนึ่ง และ ท. บิดาของจำเลยที่ ๓ กับพวกอีกฝ่ายหนึ่งพิพาทกันในสิทธิ

ครอบครองที่ดินซึ่งศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วว่าที่ดินพิพาทเฉพาะพื้นที่นอกแนวเขตของพื้นที่ที่ ช. ครอบครองปลูก

บ้านเป็นของจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และ ท. ส่วนคดีนี้โจทก์ที่ ๒ ฟ้องจำเลยทั้งสี่ว่าตนเป็นผู้มีสิทธิครอบครองที่ดินเฉพาะส่วน

โดย ช. ยกให้ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของที่ดินพิพาทในคดีก่อน เพียงแต่อ้างจำนวนเนื้อที่มากกว่าเดิมเท่านั้น จึงเป็นประเด็น

เดียวกันกับที่ศาลวินิจฉัยถึงที่สุดแล้วว่าที่ดินพิพาทดังกล่าวเป็นของจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และ ท. แม้โจทก์ที่ ๒ จะมิได้เป็น

คู่ความในคดีก่อน แต่เมื่อโจทก์ที่ ๒ เป็นทนายทโดยธรรมของ ช. และได้เป็นผู้เข้ารับมรดกความแทน จึงเป็นผู้สืบสิทธิ

มาจาก ช. ถือได้ว่าโจทก์ที่ ๒ เป็นคู่ความเดียวกันกับคดีก่อน โจทก์ที่ ๒ ไม่มีสิทธิรื้อร้องฟ้องเป็นคดีนี้อีก ต้องห้ามตาม ป.

วิ.พ.มาตรา ๑๔๘

ฎ.๒๗๕๑/๒๕๔๕ คดีก่อน ย. มารดาโจทก์ ฟ้องจำเลย (กระทรวงการคลัง) อ้างว่านายอำเภอประกาศหวงห้ามที่ดินซึ่งไม่ชอบด้วย พ.ร.บ.ว่าด้วยการหวงห้ามที่ดินรกร้างว่างเปล่าอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินฯ ทำให้การออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงไม่ชอบและขอให้เพิกถอนประกาศและหนังสือสำคัญดังกล่าว จำเลยในคดีก่อนให้การว่า ย. ไม่เคยครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินพิพาท และที่ดินดังกล่าวเป็นที่ดินหวงห้ามที่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นที่ราชพัสดุแล้ว ศาลฎีกาพิพากษาถึงที่สุดว่า ย. ยึดถือครอบครองที่ดินพิพาทหลังจากป. ที่ดินฯ ใช้บังคับ ย. จึงไม่ได้สิทธิครอบครอง ทั้งการครอบครองของ ย. มิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่จึงเป็นการยึดถือครอบครองที่ดินของรัฐโดยไม่ชอบ ต้องห้ามตามป.ที่ดินฯ มาตรา ๙ ย. ไม่มีอำนาจฟ้อง ฉะนั้นการที่โจทก์ซึ่งเป็นผู้สืบสิทธิจาก ย. มาฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้อีก จึงเป็นการรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันเป็นฟ้องซ้ำ ต้องห้ามตาม ป.วิ.พ.แพ่ง มาตรา ๑๔๘

ฎ.๗๖๐๐/๒๕๔๔ คดีก่อน ป. ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระราคาที่ดินที่ค้างชำระโดยยกข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่ง

ข้อหาว่าจำเลยทำสัญญาซื้อขายที่ดินร่วมสัญญาร่วมลงทุนกับ ป. โดยมีข้อสัญญาเอาเปรียบ ป. สัญญาดังกล่าวเป็นนิติกรรม

ที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน จึงขอให้บังคับจำเลยชำระราคาที่ดินที่เหลือพร้อมดอกเบี้ย

โจทก์ฟ้องคดีนี้ในฐานะผู้สืบสันดานและเป็นทายาทโดยธรรมของ ป. โจทก์จึงเป็นผู้สืบสิทธิของ ป. โจทก์ในคดีก่อน ถือ

ว่าโจทก์และจำเลยในคดีนี้เป็นคู่ความเดียวกับคดีก่อน การที่โจทก์กลับมาฟ้องคดีนี้โดยอ้างว่า ป. และจำเลยแสดงเจตนา

ลวงทำสัญญาการซื้อขายที่ดินร่วมสัญญาร่วมลงทุนโดยไม่มีเจตนาที่จะผูกพันกันตามสัญญาจึงเป็นโมฆะ ขอให้เพิกถอน

สัญญาการซื้อขายที่ดินร่วมสัญญาร่วมลงทุน แม้จะเป็นการเบี่ยงเบนข้อเท็จจริงที่ ป. ฟ้องคดีก่อน แต่ศาลก็ต้องวินิจฉัยคดีนี้

อีกว่าสัญญาการซื้อขายร่วมสัญญาร่วมลงทุนระหว่าง ป. กับจำเลยเป็นโมฆะหรือไม่ ดังนั้น คดีนี้จึงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัย

โดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกับคดีก่อน ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงเป็นฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘

ฎ.๙๒๗๗/๒๕๕๘ ในคดีก่อน ส. ฟ้องทายาทของร้อยตำรวจโท ค. เพื่อขอแบ่งปันทรัพย์มรดก และมีการตกลงแบ่งปันทรัพย์มรดกกัน ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาตามสัญญาประนีประนอมยอมความและคดีถึงที่สุดแล้ว คำพิพากษาดังกล่าวย่อมผูกพันคู่ความ ส่วนวิธีการแบ่งปันทรัพย์มรดกจะถูกต้องครบถ้วนตามสัญญาประนีประนอมยอมความกันหรือไม่ อย่างไร เป็นเรื่องที่คู่ความในคดีดังกล่าวต้องไปว่ากล่าวกันในชั้นบังคับคดี หากใช้นำมาฟ้องเป็นคดีใหม่ เมื่อการประมวลทรัพย์มรดกเป็นการบังคับตามสัญญาประนีประนอมยอมความในคดีเดิม หากไม่ถูกต้องโจทก์ซึ่งเป็นผู้สืบสิทธิของ ส. ต้องไปโต้แย้งในชั้นบังคับคดีในคดีดังกล่าว โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องเป็นคดีใหม่ ฟ้องของโจทก์ที่ฟ้องเรียกทรัพย์มรดกตามสัญญาแบ่งมรดกจึงเป็นการฟ้องโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันกับคดีก่อนต้องห้ามมิให้รื้อฟ้องกันอีก ฟ้องของโจทก์จึงเป็นฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘ ที่โจทก์อ้างว่ายังมีทรัพย์มรดกอื่นที่ไม่ได้ตกลงกันในสัญญาประนีประนอมยอมความจึงฟ้องขอแบ่งทรัพย์มรดกนั้นด้วย กองมรดกที่ตกทอดตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๖๐๐, ๑๖๐๒ ถือเป็นการได้ทรัพย์มาโดยอาศัยสิทธิอันเดียวกัน มิใช่เป็นการได้มาโดยอาศัยสิทธิในทรัพย์แต่ละชิ้นเป็นสิทธิต่างรายกัน ประเด็นที่วินิจฉัยจึงอาศัยเหตุอย่างเดียวกันกับคดีก่อน ฟ้องของโจทก์ในส่วนดังกล่าวจึงเป็นการฟ้องซ้ำต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘ ด้วยเช่นกัน

อธิบดีกรมที่ดินและ ผวจ. ต่างเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตาม ป.ที่ดิน มาตรา ๖๑ ฟ้องขอให้เพิกถอนโฉนดที่ดินที่
ออกโดยไม่ชอบ แม้คดีแรกฟ้องอธิบดีกรมที่ดิน คดีหลังฟ้อง ผวจ. ในเรื่องเดียวกัน ถือเป็นคู่ความเดียวกัน

ฎ.๘๐๙๑/๒๕๓๘ คดีก่อน ส. ฟ้องอธิบดีกรมที่ดินเป็นจำเลยในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่ตาม ป.ที่ดิน มาตรา ๖๑
อ้างว่า จพง.ที่ดินจังหวัดลพบุรีได้ออกโฉนดที่ดินพิพาททับที่ดินที่ ส. เป็นเจ้าของอยู่โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายขอให้เพิกถอน
โฉนดที่ดินพิพาท ต่อมาคู่ความทำสัญญาประนีประนอมยอมความ ศาลชั้นต้นพิพากษาตามยอมคดีถึงที่สุด ส่วนคดีนี้
โจทก์ฟ้อง ผวจ.ลพบุรี จำเลย ในฐานะที่โจทก์เป็น ผจก.มรดก และเป็นผู้รับพินัยกรรมของ ง. และ ง. เป็นผู้รับ
พินัยกรรมของ ส. โจทก์จึงเป็นผู้สืบสิทธิของ ส. จำเลยคดีนี้ก็ถูกโจทก์ฟ้องในฐานะที่เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตาม ป.
ที่ดิน มาตรา ๖๑ เป็นผู้สืบสิทธิของอธิบดีกรมที่ดินเช่นกัน ถือว่าเป็นคู่ความเดียวกัน การที่โจทก์ฟ้องจำเลยอ้างว่าโฉนด
ที่ดินออกทับที่ดินของ ส. อีก จึงเป็นฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘

ฎ.๑๖๔๒/๒๕๔๕ คดีก่อน ส. เป็นโจทก์ ฟ้องอธิบดีกรมที่ดินและ จพง.ที่ดิน โดยขอให้เพิกถอนโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๕๘๖๕ ซึ่งต่อมากู้ความในคดีดังกล่าวตกลงประนีประนอมยอมความกันได้ ส่วนคดีนี้โจทก์มาฟ้องจำเลยในฐานะ ผวจ. โดยอ้างเหตุผลเดียวกันว่าการออกโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๕๘๖๕ ไม่ชอบเพราะออกทับที่ดินของ ส. เมื่อโจทก์ฟ้องคดีนี้ในฐานะผู้ซื้อที่ดินพิพาทจาก ส. โจทก์จึงเป็นผู้สืบสิทธิในที่ดินพิพาทต่อจาก ส. ซึ่งเป็นโจทก์ในคดีก่อนอันเป็นการฟ้อง อธิบดีกรมที่ดินซึ่งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจสั่งเพิกถอนโฉนดที่ดินที่ออกโดยผิดพลาดคลาดเคลื่อนตาม ป.ที่ดิน มาตรา ๖๑ แม้ต่อมามีการแก้ไขเพิ่มเติมให้ ผวจ.เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจสั่งเพิกถอนโฉนดที่ดินที่ออกโดยผิดพลาดคลาดเคลื่อนเพิ่มขึ้นก็ตาม แต่การที่โจทก์ฟ้องจำเลยคดีนี้ซึ่งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามบทกฎหมายดังกล่าว ถือได้ว่าโจทก์ฟ้องพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจสั่งเพิกถอนโฉนดที่ดินที่ออกโดยผิดพลาดคลาดเคลื่อนตาม ป.ที่ดิน มาตรา ๖๑ รายเดียวกันนั่นเอง โจทก์และจำเลยจึงเป็นคู่ความเดียวกันและต้องผูกพันตามคำพิพากษาตามยอมในคดีก่อนตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๕ ดังนั้น การที่โจทก์ฟ้องจำเลยคดีนี้ในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจสั่งเพิกถอนโฉนดที่ดินโดยอ้างว่าโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๕๘๖๕ ออกทับที่ดินของ ส. อีก อันเป็นเหตุอย่างเดียวกันกับคดีก่อนซึ่งมีคำวินิจฉัยมาแล้ว จึงเป็นฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘ โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง

ผู้สืบทอดที่เข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าของนี้ตามคำพิพากษารับโอนสิทธิเรียกร้องในหนี้ตามคำพิพากษา หรือรับโอนกรรมสิทธิ์
ทรัพย์สินพิพาท อยู่ในฐานะเดียวกับเจ้าหนี้หรือผู้โอน

ฎีกาที่ ๒๔๓๕/๒๕๖๖ โจทก์เป็นผู้สวมสิทธิแทนโจทก์เดิมและเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาโดยผลของกฎหมาย
ตาม พ.ร.ก.บริษัทบริหารสินทรัพย์ฯ มาตรา ๗ ถือว่าโจทก์เป็นผู้สืบทอดที่อยู่ในฐานะเดียวกันกับธนาคาร ศ. โจทก์ชอบที่
จะใช้สิทธิของเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาดำเนินการบังคับคดีหรือขอขยายระยะเวลาการบังคับคดีหากระยะเวลาการบังคับคดี
สิ้นสุดลงแล้ว สำหรับจำเลยที่ ๒ เป็นคู่ความรายเดียวกับคดีก่อนที่โจทก์เดิมฟ้องจำเลยที่ ๒ เป็นคดีแพ่งในมูลหนี้กู้ยืมและ
บังคับจำนองซึ่งศาลแพ่งกรุงเทพใต้มีคำพิพากษาตามสัญญาประนีประนอมยอมความให้จำเลยที่ ๒ ชำระเงินและให้บังคับ
จำนองที่ดินพิพาทไปแล้ว การที่โจทก์คดีนี้ซึ่งเป็นผู้สืบทอดต่อจากธนาคาร ศ. โจทก์เดิมนำมูลหนี้ตามคำพิพากษาในคดีเดิม
กลับมาฟ้องจำเลยที่ ๒ เพื่อบังคับจำนองอีก ถือได้ว่าเป็นการรื้อร่องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่าง
เดียวกันอันเป็นฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘

ฎ.๗๗๓/๒๕๖๖ ในคดีก่อน ธนาคาร ก. เป็นโจทก์ฟ้องเรียกให้ พ. ชำระหนี้พร้อมบังคับจำนอง อันเป็นการฟ้องโดยใช้สิทธิในฐานะเจ้าหนี้สามัญและเจ้าหนี้จำนองเต็มตามสิทธิที่โจทก์ในคดีก่อนมีอยู่ ต่อมาศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาให้ พ. ชำระหนี้และบังคับจำนอง หลังจากนั้นโจทก์ในคดีก่อนโอนสิทธิเรียกร้องที่มีต่อ พ. ให้แก่โจทก์ และศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้โจทก์เข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาแทนโจทก์ในคดีก่อน โจทก์จึงเป็นผู้สืบสิทธิที่อยู่ในฐานะเดียวกับโจทก์ในคดีก่อน เมื่อโจทก์ในคดีก่อนไม่ได้ร้องขอให้บังคับคดีตามคำพิพากษาจนล่วงพ้นระยะเวลา ๑๐ ปี ตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๒๗๑ (เดิม) จึงสิ้นสิทธิที่จะบังคับคดีตามคำพิพากษาดังกล่าวอีกต่อไป การที่โจทก์ในฐานะผู้สืบสิทธิของโจทก์ในคดีก่อนนำเรื่องเดิมมาฟ้องจำเลยในคดีนี้อีก ถือได้ว่าโจทก์และจำเลยคดีนี้เป็นคู่ความเดียวกันกับโจทก์และจำเลยในคดีก่อน เมื่อคดีก่อนศาลได้วินิจฉัยชี้ขาดให้โจทก์ในคดีก่อนได้รับชำระหนี้และให้บังคับจำนองเต็มตามสิทธิของโจทก์ในคดีก่อนและคดีถึงที่สุดแล้ว การที่โจทก์นำเรื่องเดียวกันมาฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้และขอให้บังคับจำนองอีก จึงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยชี้ขาดเช่นเดียวกันกับคดีก่อนว่าโจทก์มีสิทธิบังคับจำนองทรัพย์จำนองนั้นหรือไม่ อันเป็นกรณีคู่ความเดียวกันหรือร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน จึงเป็นฟ้องซ้ำตามมาตรา ๑๔๘

ฎ.๓๖๙๐/๒๕๖๕ คดีก่อนธนาคาร ศ. เป็นโจทก์ฟ้อง ธ. กับพวกรวม ๖ คน ให้รับผิดชอบเรื่อง ยืม ค่าประกัน จำนอง แต่ทั้งสองฝ่ายตกลงกันได้โดยทำสัญญาประนีประนอมยอมความมีใจความว่าจำเลยทั้งหกตกลงชำระหนี้ให้แก่โจทก์ หากผิดนัดงวดใดงวดหนึ่งยอมให้บังคับยึดที่ดินทรัพย์สินจำนองออกขายทอดตลาด ศาลชั้นต้นพิพากษาตามยอม กรณีถือได้ว่าประเด็นแห่งคดีได้รับการวินิจฉัยเสร็จเด็ดขาดไปแล้วโดยคำพิพากษาตามยอม การที่จำเลยทั้งหกในคดีดังกล่าวผิดนัดไม่ชำระหนี้ตามสัญญาประนีประนอมยอมความข้างต้น เป็นเรื่องที่ธนาคาร ศ. รวมถึงโจทก์ผู้เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนชอบที่จะต้องดำเนินการในชั้นบังคับคดีในคดีเดิม ส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้องว่าโจทก์ในฐานะผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องจากบริษัท ส. ซึ่งได้รับโอนสิทธิเรียกร้องมาจากธนาคาร ศ. อีกทอดหนึ่ง ประสงค์ที่จะบังคับจำนองที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างทรัพย์สินจำนองออกขายทอดตลาด ซึ่งมีประเด็นต้องวินิจฉัยว่าจำเลยทั้งสองต้องรับผิดชอบชำระหนี้ตามสัญญาจำนองหรือไม่ เพียงใด คำฟ้องของโจทก์กรณีนี้หาใช่เป็นคำฟ้องในกระบวนการพิจารณาชั้นบังคับคดีตามคำพิพากษาแต่อย่างใดไม่ เมื่อทรัพย์สินจำนองในคดีก่อนและคดีนี้เป็นทรัพย์สินจำนองรายเดียวกัน และโจทก์เป็นผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องมาจากบริษัท ส. ซึ่งรับโอนมาจากธนาคาร ศ. โจทก์เดิมอีกทอดหนึ่ง จึงเป็นกรณีที่คู่ความเดียวกันในคดีก่อนซึ่งมีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน ต้องห้ามเป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๔๙๗๗/๒๕๖๓ (ป) เดิมธนาคาร น. เป็นโจทก์ฟ้องเรียกให้จำเลยชำระหนี้ตามสัญญากู้ยืมและสัญญาจำนองอันเป็นการใช้สิทธิในฐานะเจ้าหนี้สามัญและเจ้าหนี้จำนองเต็มตามสิทธิที่ธนาคาร น. มีอยู่ ต่อมาศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชำระหนี้พร้อมดอกเบี้ยแก่ธนาคาร น. และให้ธนาคาร น. มีสิทธิบังคับจำนองเอาแก่ห้องชุดทรัพย์จำนองได้โดยให้นำออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้ หากได้เงินไม่พอให้ยึดทรัพย์สินอื่นของจำเลยบังคับชำระหนี้ หลังจากนั้นธนาคาร น. โอนสิทธิเรียกร้องที่มีต่อจำเลยให้แก่บริษัท บ. และบริษัท บ. โอนสิทธิเรียกร้องที่มีต่อจำเลยให้แก่โจทก์อีกทอดหนึ่งและศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้โจทก์เข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาแทนธนาคาร น. เมื่อในคดีก่อนโจทก์มิได้ร้องขอให้บังคับคดีตามคำพิพากษาจนล่วงพ้นระยะเวลา ๑๐ ปี ตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๒๗๑ (เดิม) โจทก์จึงสิ้นสิทธิที่จะบังคับคดีตามคำพิพากษาต่อไป แต่โจทก์นำคดีมาฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้อีก ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่เห็นว่า การที่โจทก์ในฐานะผู้สืบสิทธิของธนาคาร น. โจทก์ในคดีก่อนนำคดีมาฟ้องจำเลยในคดีนี้อีก ถือว่าโจทก์และจำเลยคดีนี้เป็นคู่ความเดียวกับโจทก์และจำเลยในคดีก่อน เมื่อคดีก่อนศาลได้วินิจฉัยชี้ขาดให้โจทก์ได้รับชำระหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงินและให้มีสิทธิบังคับจำนองห้องชุดทรัพย์จำนองเต็มตามสิทธิของโจทก์และคดีถึงที่สุดแล้ว โจทก์มาฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ขอให้บังคับจำเลยไถ่ถอนทรัพย์จำนองเดียวกันอีกจึงมีประเด็นเดียวกับคดีก่อนว่าโจทก์มีสิทธิบังคับจำนองทรัพย์จำนองหรือไม่ เป็นการรื้อรองฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน ฟ้องโจทก์จึงเป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๓๖๘๘/๒๕๔๕ โจทก์เข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าของนี้ตามคำพิพากษาแพนธนาคาร น. โจทก์ในคดีก่อนซึ่งเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาของจำเลยในคดีนี้ซึ่งเป็นจำเลยในคดีก่อนด้วย โจทก์ยอมเป็นผู้สืบสิทธิที่อยู่ในฐานะเดียวกันกับธนาคาร น. ซึ่งเป็นโจทก์ในคดีก่อน เมื่อคดีก่อนโจทก์มิได้ร้องขอให้บังคับคดีตามคำพิพากษาจนล่วงพ้นระยะเวลา ๑๐ ปี ตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๒๗๑ (เดิม) โจทก์จึงสิ้นสิทธิที่จะบังคับคดีตามคำพิพากษาดังกล่าวอีกต่อไป การที่โจทก์ในฐานะผู้สืบสิทธิของธนาคาร น. โจทก์ในคดีก่อนนำคดีมาฟ้องจำเลยในคดีนี้อีก ถือว่าโจทก์และจำเลยคดีนี้เป็นคู่ความเดียวกับโจทก์และจำเลยในคดีก่อน เมื่อคดีก่อนถึงที่สุดแล้วและประเด็นที่ศาลวินิจฉัยในคดีก่อนเกี่ยวกับสิทธิเรียกร้องของโจทก์เดิมในมูลหนี้ตามสัญญากู้ยืมและสัญญาจำนองโดยวินิจฉัยว่าโจทก์เดิมมีสิทธิได้รับชำระหนี้ตามสัญญากู้ยืมและมีสิทธิบังคับจำนอง การที่โจทก์นำคดีมาฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ขอให้บังคับจำเลยชำระหนี้ หากไม่ชำระให้ยึดทรัพย์จำนองเดียวกันอีก คดีนี้จึงมีประเด็นเดียวกับคดีก่อนว่า โจทก์มีสิทธิบังคับให้จำเลยชำระหนี้และบังคับทรัพย์จำนองหรือไม่ ฟ้องโจทก์จึงเป็นฟ้องซ้ำกับคดีก่อนตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘ ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗ อย่างไรก็ตาม เมื่อไม่ปรากฏว่าการจำนองที่ดินพิพาทได้ระงับสิ้นไป สิทธิของโจทก์ในฐานะผู้รับจำนองที่ดินยังคงมีอยู่และโจทก์สามารถไต่ถามต่อลูกหนี้จำนองหรือต่อบุคคลภายนอกที่รับโอนทรัพย์จำนองต่อไปได้

ฎ.๑๓๒๘๔/๒๕๕๘ คดีนี้กับคดีก่อนมีประเด็นที่ศาลต้องวินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอันเดียวกัน ว่า บ. เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทหรือเป็นผู้มีชื่อถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทแทน พ. ปรากฏว่าใน**คดีก่อนศาลชั้นต้นวินิจฉัยและคดีถึงที่สุดแล้วว่า บ. ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทแทน พ.** ส่วนในคดีนี้แม้โจทก์จะบรรยายฟ้องอ้างว่าพบพยานหลักฐานใหม่ที่แสดงว่า บ. ไม่ได้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทแทน พ. ก็เป็นการฟ้องที่มีประเด็นต้องวินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันกับคดีก่อน คดีก่อน พ. ฟ้องโจทก์ในฐานะ ผจก.มรดกของ บ. ส่วนในคดีนี้โจทก์ในฐานะ ผจก.มรดกของ บ. ฟ้องจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ในฐานะที่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เป็นผู้ที่มีชื่อถือกรรมสิทธิ์รวมในที่ดินพิพาทกับ พ. และจำเลยที่ ๔ ถึงที่ ๖ เป็นทายาทผู้มีสิทธิรับมรดกในที่ดินพิพาทของ พ. หลังจากศาลพิพากษาคดีก่อนแล้ว เจ้าพนักงานที่ดินได้จดทะเบียนโอนที่ดินพิพาทจาก บ. มาเป็น พ. ตามคำสั่งศาล ต่อมา พ. ได้จดทะเบียนโอนที่ดินพิพาทให้แก่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เป็นผู้ที่มีชื่อถือกรรมสิทธิ์ร่วมกับ พ. ในที่ดินพิพาท **จำเลยทั้งหกจึงเป็นผู้สืบสิทธิจาก พ. ซึ่งเป็นโจทก์ในคดีก่อน** ดังนั้น ถือได้ว่าคู่ความในคดีนี้กับคู่ความในคดีก่อนเป็นคู่ความรายเดียวกัน ฟ้องโจทก์คดีนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับที่ดินพิพาทจึงเป็นฟ้องซ้ำกับคดีก่อนตาม ป.วิ.พ.

มาตรา ๑๔๘

ฎ.๑๐๘๐๔/๒๕๕๗ คดีก่อนจำเลยที่ ๑ เป็นโจทก์ฟ้องโจทก์ที่ ๑ กับพวกเป็นจำเลยว่าจำเลยที่ ๑ เป็นผู้มีสิทธิครอบครองที่ดินพิพาท โจทก์ที่ ๑ ให้การและฟ้องแย้งว่าโจทก์ที่ ๑ เป็นเจ้าของที่ดินพิพาท คดีก่อนจึงมีประเด็นข้อพิพาทว่าจำเลยที่ ๑ หรือโจทก์ที่ ๑ เป็นผู้มีสิทธิครอบครองในที่ดินพิพาท ซึ่งศาลฎีกามีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าจำเลยที่ ๑ เป็นผู้มีสิทธิครอบครอง ให้โจทก์ที่ ๑ กับพวกและบริวารรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างขนย้ายสิ่งต่าง ๆ ออกจากที่ดินพิพาท ผลแห่งคำพิพากษาย่อมต้องผูกพันโจทก์ที่ ๑ และจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นคู่ความในคดีก่อนรวมถึงโจทก์ที่ ๒ ภริยาของโจทก์ที่ ๑ ที่ร่วมกันครอบครองที่ดินพิพาทและจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ผู้รับโอนที่ดินพิพาทจากจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้สืบสิทธิจากจำเลยที่ ๑ โดยถือได้ว่าโจทก์ที่ ๒ และจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ เป็นคู่ความเดียวกันกับคดีก่อน การที่โจทก์ทั้งสองยื่นฟ้องจำเลยทั้งห้าเป็นคดีนี้ขอให้พิพากษาว่าที่ดินพิพาทเป็นของโจทก์ทั้งสอง จึงเท่ากับขอให้ศาลวินิจฉัยอีกครั้งว่าโจทก์ที่ ๑ หรือจำเลยที่ ๑ เป็นผู้มีสิทธิครอบครองในที่ดินพิพาท อันเป็นการรื้อร่องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันเป็นฟ้องซ้ำ

ผู้รับโอนทรัพย์สินจํานองไม่ใช่ผู้สืบทิทธิของผูจํานอง (ผูโอน) จึงไม่ใช่คูความเดียวกัน ผูรับจํานองฟ้องผูรับโอนทรัพย์สินให้ชำระหนี้ไถ่ถอนจํานองอีกได้

ฎ.๑๑๑๕/๒๕๔๙ จําเลยซื้อที่ดินซึ่งติดจํานองมาจากการขายทอดตลาดในคดีอื่นของศาลชั้นต้น โดยโจทก์และจําเลยมิได้เป็นคูความในคดีนั้น โจทก์ผู้ทรงสิทธิจํานองยอมมีสิทธิที่จะบังคับเอาแก่ตัวที่ดินนั้นได้ แต่มิได้ทำให้จําเลยต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ในฐานะเป็นผู้จํานอง ฐานะของจําเลยเป็นเพียงผู้รับโอนทรัพย์สินซึ่งจํานอง อันมีสิทธิและหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ใน ป.พ.พ. ลักษณะ ๑๒ หมวด ๕ มิใช่ว่าเมื่อจําเลยซื้อที่ดินซึ่งติดจํานองมาแล้วโจทก์จะอาศัยสิทธิความเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาติดตามบังคับคดีแก่ที่ดินนั้นได้ทันที เมื่อโจทก์และจําเลยมิได้เป็นคูความในคดีดังกล่าว ประเด็นแห่งคดีก็เป็นคนละอย่างกัน โจทก์ฟ้องคดีนี้ขอให้จําเลยชำระหนี้แก่โจทก์และบังคับจํานองแก่ที่ดินดังกล่าวจึงไม่เป็นฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ.

มาตรา ๑๔๘

ฎ.๗๐๒๒/๒๕๕๑ จำเลยซื้อทรัพย์สินซึ่งติดจำนองมาจากการขายทอดตลาดของศาลในคดีที่บริษัท ธ. ฟ้องเรียก
เงินกู้จาก พ. โจทก์ผู้ทรงสิทธิจำนองยอมมีสิทธิที่จะบังคับเอาแก่ทรัพย์สินนั้นได้ แต่จำเลยไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ในฐานะเป็นผู้
จำนอง ฐานะของจำเลยเป็นเพียงผู้รับโอนทรัพย์สินซึ่งจำนองอันมีสิทธิไถ่ถอนจำนอง ซึ่งหากโจทก์ไม่ยอมรับโจทก์ต้อง
ฟ้องคดีต่อศาลเพื่อให้ศาลพิพากษาสั่งขายทอดตลาดทรัพย์สินซึ่งจำนองนั้นตามมาตรา ๗๓๘ และมาตรา ๗๓๙ และถ้า
จำเลยมิได้ใช้สิทธิเสนอไถ่ถอนจำนองดังกล่าว หากโจทก์จะบังคับจำนองก็ต้องมีเจตหมายบอกกล่าวแก่จำเลยจึงจะบังคับ
จำนองได้ตามมาตรา ๗๓๕ มิใช่ว่าโจทก์จะอาศัยสิทธิความเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาดิตตามบังคับคดีแก่ทรัพย์สินนั้นได้
ทันที การที่โจทก์ฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ขอให้นำทรัพย์สินจำนองออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้ให้โจทก์ แต่จำเลยมิได้
เป็นคู่ความในคดีดังกล่าวและประเด็นแห่งคดีเป็นคนละอย่างกัน กรณีมิใช่เรื่องสืบสิทธิที่จะถือว่าเป็นเรื่องที่คู่ความ
เดียวกันรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีดังกล่าวตาม ป.วิ.พ.

เจ้าของรวมอ้างสิทธิความเป็นเจ้าของให้การต่อสู้คดีเป็นการใช้สิทธิแทนเจ้าของรวมคนอื่น ผูกพันเจ้าของรวมทุกคน

ฎ.๔๘๔/๒๕๕๓ ด. ซึ่งเป็นทายาทคนหนึ่งในฐานะเจ้าของรวมยื่นคำคัดค้านในคดีที่จำเลยยื่นคำร้องขอต่อศาล

ขอให้มีคำสั่งว่าจำเลยได้กรรมสิทธิ์ในที่ดิน อ้างว่าที่ดินพิพาทเป็นของกองมรดก เป็นการใช้อำนาจอันเกิดแต่กรรมสิทธิ์ครอบ

ไปถึงทรัพย์สินทั้งหมดเพื่อประโยชน์แก่ทายาททุกคนตาม ป.พ.พ.มาตรา ๑๓๕๙ ประกอบมาตรา ๑๗๔๕ คดีดังกล่าวศาลมี

คำพิพากษาถึงที่สุดว่าที่ดินพิพาทเป็นของจำเลย **ย่อมต้องผูกพันถึงโจทก์ทั้งห้าซึ่งเป็นเจ้าของรวม** โจทก์ทั้งห้ายื่นฟ้อง

จำเลยเป็นคดีนี้ขอให้พิพากษาว่าที่ดินพิพาทเป็นของโจทก์ทั้งห้ากับขอให้ศาลมีคำวินิจฉัยว่าที่ดินพิพาทเป็นของโจทก์ทั้งห้า

กับพวกหรือของจำเลยย่อมเป็นการรื้อร่องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน เป็นฟ้องซ้ำตาม ป.

วิ.พ.มาตรา ๑๔๘ วรรคหนึ่ง

เจ้าของรวมทำสัญญายอมและศาลมีคำพิพากษาตามยอมแล้ว ถือเป็นการใช้สิทธิของเจ้าของรวมเพื่อต่อสู้คดีกับบุคคลภายนอก ย่อมผูกพันเจ้าของรวมคนอื่น

ฎ.๑๐๒๒/๒๕๖๑ สัญญาประนีประนอมยอมความที่จำเลยและโจทก์ตกลงกันในประเด็นข้อพิพาทซึ่งศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาตามยอม โจทก์และจำเลยมิได้อุทธรณ์ฎีกา ตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๗ วรรคสอง คดีถึงที่สุด ไม่ว่าผู้ร้องจะให้ความยินยอมในการทำสัญญาประนีประนอมยอมความกันหรือไม่ก็ตาม คำพิพากษาซึ่งถึงที่สุดแล้วย่อมมีผลผูกพันผู้ร้องซึ่งเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมตามมาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง เพราะจำเลยในฐานะเจ้าของรวมคนหนึ่งได้ใช้สิทธิอันเกิดแต่กรรมสิทธิ์ครอบไปถึงทรัพย์สินทั้งหมดเพื่อต่อสู้โจทก์ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกตาม ป.พ.พ.มาตรา ๑๓๕๙ ผู้ร้องยื่นคำร้องขอแสดงอำนาจพิเศษโดยอ้างเหตุอย่างเดียวกันอีกว่าผู้ร้องเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมกับจำเลยในที่ดินพิพาทโดยการครอบครองปรปักษ์ โดยบ่ายเบี่ยงเป็นว่าผู้ร้องมิได้รู้เห็นเป็นใจหรือยินยอมในเรื่องที่โจทก์กับจำเลยทำสัญญาประนีประนอมยอมความกันด้วยก็ตาม ก็เป็นการรื้อรองฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน ต้องห้ามตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘

หุ้นส่วนผู้จัดการของห้างฯ ยื่นคำร้องขอแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดิน ศาลยกคำร้อง ห้างฯ ยื่นคำร้องขอแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดิน โดยอาศัยเหตุเดียวกันอีก ถือเป็นคู่ความเดียวกัน เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๓๗๕๒/๒๕๖๑ คดีก่อนที่ ช. ยื่นคำร้องขอแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินโดยการครอบครองสืบเนื่องมาจากโรงงานน้ำมันพืช ที่ ช. ซื้อมาปลูกสร้างรुकล้ำเข้าไปในที่ดินพิพาท และขณะนั้น ช. เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการผู้ร้องด้วย แต่ศาลฎีกาพิพากษายกคำ ร้องขอ อันแสดงว่าการที่ปลูกสร้างโรงงานน้ำมันพืชดังกล่าวรुकล้ำเข้าไปในที่ดินพิพาทนั้นไม่ได้กรรมสิทธิ์โดยการครอบครอง ปรปักษ์ ส่วนคดีนี้แม้ผู้ร้องจะเป็นบุคคลคนละคนกับ ช. ซึ่งเป็นผู้ร้องขอในคดีก่อน แต่โรงงานน้ำมันพืชที่ปลูกรुकล้ำเข้าไปใน ที่ดินพิพาทที่ผู้ร้องอ้างใช้สิทธิครอบครองปรปักษ์เป็นโรงงานเดียวกันกับคดีก่อนที่ ช. ยื่นคำร้องขอและเป็นเหตุผลเดิม จึง ถือได้ว่า ช. และผู้ร้องเป็นคู่ความเดียวกัน เมื่อผู้ร้องยื่นคำร้องขอแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาทของผู้คัดค้านทั้งสามอีก จึงเป็น การยื่นคำร้องขอในประเด็นที่ต้องวินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันกับคดีก่อนซึ่งถึงที่สุดไปแล้ว ผู้ร้องและผู้คัดค้านทั้งสาม ต้องผูกพันตามคำพิพากษาในคดีก่อนตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๕ อันต้องห้ามมิให้รุกรองฟ้องกันอีกตามมาตรา ๑๔๘

เจ้าของรวมคนหนึ่งยื่นคำร้องขอแสดงกรรมสิทธิ์ ถือเป็นการทำแทนเจ้าของรวมคนอื่น หากศาลฟังว่าไม่ได้
กรรมสิทธิ์ เจ้าของรวมคนอื่นยื่นคำร้องขออีกไม่ได้ เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๔๘๓๘/๒๕๖๖ ต. เป็นภริยาโดยชอบด้วย กม.ของผู้ร้อง ต. และผู้ร้องต่างยื่นคำร้องว่าได้กรรมสิทธิ์ที่ดินโดยการ
ครอบครองปรปักษ์อันเป็นการกล่าวอ้างว่า ต. และผู้ร้องได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินมาในระหว่างสมรส ที่ดินพิพาทจึงเป็น
ทรัพย์สินที่ได้มาระหว่างสมรสและตกเป็นของ ต. กับผู้ร้องร่วมกัน ซึ่งตาม ป.พ.พ.มาตรา ๑๓๕๙ ให้อำนาจเจ้าของรวมคน
หนึ่งใช้สิทธิอันเกิดแต่กรรมสิทธิ์รวมเพื่อต่อสู้บุคคลภายนอกได้ การที่ ต. ยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งแสดงว่าที่ดินพิพาท
เป็นกรรมสิทธิ์ของ ต. โดยการครอบครองปรปักษ์ จึงเป็นการกระทำแทนผู้ร้องด้วย ถือได้ว่าผู้ร้องเป็นคู่ความเดียวกัน
กับ ต. ซึ่งเป็นผู้ร้องในคดีก่อน เมื่อคดีก่อนศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษายกคำร้อง โดยวินิจฉัยว่า ต. ครอบครองที่ดินแทน
ทายาทของผู้ตายหาใช่ครอบครองอย่างเป็นเจ้าของไม่ ถือได้ว่าเป็นการวินิจฉัยชี้ขาดประเด็นแห่งคดีแล้ว คดีถึงที่สุด แม้ผู้
ร้องยื่นคำร้องว่าผู้ร้องซื้อที่ดินพิพาทมาแล้วครอบครองทำประโยชน์ด้วยความสงบเปิดเผยและด้วยเจตนาเป็นเจ้าของ
ติดต่อกันจนได้กรรมสิทธิ์ แต่ก็เป็นกรยื่นคำร้องขอแสดงกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทเช่นเดียวกับคดีก่อน จึงเป็นการรื้อร้อง
ฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน คำร้องของผู้ร้องเป็นร้องซ้ำ ต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา
๑๔๘ วรรคหนึ่ง

คู่สมรสฟ้องร้องหรือต่อสู้คดีเกี่ยวกับสินสมรส มีลักษณะเดียวกับเจ้าของร่วม ถือว่าเป็นคู่ความเดียวกัน

ฎ.๗๔๙๖/๒๕๕๕ โจทก์ และ ว. สามี ได้ที่ดินพิพาทมาระหว่างสมรส จึงเป็นเจ้าของร่วมกัน ซึ่ง ป.พ.พ.มาตรา ๑๓๕๙ ให้อำนาจเจ้าของรวมคนหนึ่งใช้สิทธิอันเกิดแต่กรรมสิทธิ์ไปถึงทรัพย์สินทั้งหมดเพื่อต่อสู้บุคคลภายนอก โจทก์ต้องผูกพันกับการกระทำของ ว. ในคดีก่อนในฐานะเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมในที่ดินพิพาท ถือว่าโจทก์เป็นคู่ความเดียวกันกับ ว. จำเลยในคดีก่อนซึ่งมีโจทก์ในคดีก่อนเป็นจำเลยในคดีนี้เช่นกัน และทั้งสองคดีมีประเด็นเกี่ยวกับสิทธิครอบครองที่ดินพิพาทเช่นเดียวกันถือได้ว่ามีประเด็นเดียวกัน เมื่อคดีก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว ฟ้องโจทก์คดีนี้ที่ขอให้ขับไล่จำเลยออกจากที่ดินพิพาทจึงเป็นฟ้องซ้ำ

ฟ้องขับไล่สามีออกจากที่ดิน ศาลพิพากษาถึงที่สุดว่าที่ดินเป็นของสามี ภรรยาครอบครองที่ดินต่อมาถือเป็นผู้สืบสิทธิ

ฟ้องขับไล่ภรรยาอีกไม่ได้ เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๕๓๕๒/๒๕๔๐ เมื่อปี ๒๕๑๗ โจทก์ฟ้องขับไล่สามีจำเลยออกจากที่ดินพิพาทโดยอ้างว่าที่ดินพิพาทเป็นส่วนหนึ่งของที่ดินโฉนดเลขที่ ๒๐๒๑ ของโจทก์ซึ่งให้สามีจำเลยเช่า สามีจำเลยต่อสู้ว่าที่ดินพิพาทเดิมเป็นที่รกร้างว่างเปล่า สามีจำเลยเข้าครอบครองทำประโยชน์ ไม่ใช่ที่ดินตามโฉนดดังกล่าวศาลฎีกามีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าที่ดินพิพาทเป็นที่ดินของสามีจำเลย และอยู่นอกเขตโฉนดเลขที่ ๒๐๒๑ โจทก์ไม่มีสิทธิใด ๆ ในที่ดินพิพาท ให้ยกฟ้องโจทก์ การที่โจทก์มาฟ้องขับไล่จำเลยในคดีนี้ออกจากที่ดินพิพาทอีกนั้น เมื่อปรากฏว่าจำเลยในคดีนี้เป็นภรรยาของจำเลยในคดีก่อนและได้ร่วมครอบครองที่ดินพิพาทกับจำเลยในคดีก่อนตลอดมาจนกระทั่งจำเลยในคดีก่อนถึงแก่ความตาย จากนั้นจำเลยในคดีนี้ได้ครอบครองที่ดินพิพาทสืบต่อมา จำเลยในคดีนี้จึงเป็นผู้สืบสิทธิจากจำเลยในคดีก่อน ถือได้ว่าโจทก์และจำเลยในคดีนี้เป็นคู่ความเดียวกันกับคดีก่อน ฟ้องโจทก์จึงเป็นฟ้องซ้ำ ซึ่งต้องห้ามมิให้ฟ้องร้องตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘

การฟ้องคดีในฐานะเป็นเจ้าของคนก่อน (ผู้โอน) ขายที่ดินพิพาทให้คู่ความในคดีก่อน ถือไม่ได้ว่าเป็นผู้สืบสิทธิ จากคู่ความในคดีก่อน (ผู้รับโอน)

ฎ.๒๓๔๙/๒๕๕๓ แม้จำเลยทั้งสองในคดีนี้เป็นจำเลยคนเดียวกับจำเลยในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ๒๙๑/๒๕๒๙ ของ ศาลชั้นต้น ที่ดินพิพาทเป็นที่ดินแปลงเดียวกันและประเด็นพิพาทเป็นประเด็นเดียวกันก็ตาม แต่เมื่อโจทก์ไม่ใช่ผู้รับโอนสิทธิ ในที่ดินพิพาทมาจาก ส. โจทก์ในคดีก่อน แต่เป็นการฟ้องในฐานะเจ้าของคนก่อนซึ่งได้ขายที่พิพาทให้แก่ ส. กรณีจึงถือ ไม่ได้ว่าโจทก์ในคดีนี้เป็นผู้สืบสิทธิในที่พิพาทต่อจาก ส. โจทก์ในคดีก่อน โจทก์จึงเป็นบุคคลภายนอกที่มีใช้คู่ความ เดียวกันกับคดีก่อน มีสิทธิฟ้องเพื่อพิสูจน์ว่าโจทก์มีสิทธิในที่พิพาทดีกว่าจำเลยทั้งสองได้

คดีที่มีโจทก์หลายคนหรือจำเลยหลายคนเป็นคู่ความร่วม จะเป็นฟ้องซ้ำหรือไม่ต้องพิจารณาเป็นรายคน อาจจะเป็นฟ้องซ้ำเฉพาะที่เคยเป็นคู่ความในคดีก่อน แต่บางคนที่ไม่ได้เป็นคู่ความด้วยก็ไม่ใช่ฟ้องซ้ำ

ฎ.๕๕๘/๒๕๒๖ เดิมโจทก์ฟ้องบริษัท ต. เป็นจำเลยที่ ๑ และจำเลยคดีนี้เป็นจำเลยที่ ๒ เรียกค่าเสียหายฐานละเมิด

โดยอ้างเหตุว่าลูกจ้างของจำเลยทั้งสองต่างชั้นบรรณนัตชนกันโดยประมาทเป็นเหตุให้สามีของโจทก์ถึงแก่ความตาย ศาล

ชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ ๑ แต่ผู้เดียวรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้โจทก์ ส่วนจำเลยที่ ๒ พิจารณายกฟ้อง โจทก์มิได้

อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของจำเลยที่ ๒ ส่วนจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ฎีกาต่อมา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า

ลูกจ้างของจำเลยทั้งสองต่างประมาทด้วยกัน ให้จำเลยที่ ๑ รับผิดชอบเพียงครึ่งหนึ่งของค่าเสียหายทั้งหมด โจทก์จึง

กลับมาฟ้องจำเลยที่ ๒ เป็นคดีนี้อีกเพื่อให้รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายอีกครั้งหนึ่ง ดังนี้ เมื่อโจทก์จำเลยในคดีนี้กับโจทก์และ

จำเลยที่ ๒ ในคดีเดิมเป็นคู่ความเดียวกัน ประเด็นที่โจทก์ฟ้องจำเลยในคดีนี้กับประเด็นในคดีเดิมก็มาจากผลกรรม

ละเมิดอันเดียวกัน ทั้งคดีเดิมศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว ฟ้องของโจทก์จึงเป็นฟ้องซ้ำ

คดีแรกฟ้องผู้จัดการมรดกให้รับผิดชอบหนี้จากทรัพย์สินในกองมรดก คดีหลังฟ้องผู้จัดการมรดกให้ชำระหนี้ในฐานะ
ส่วนตัว เป็นการฟ้องคนละฐานะ ถือไม่ได้ว่าเป็นคู่ความเดียวกัน ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๒๗๓๒/๒๕๖๔ คดีก่อนโจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ในฐานะ ผจก.มรดกของ จ. ให้ชำระหนี้ที่โจทก์ทอดรอง
จ่ายในการดูแลรักษาพยาบาล จ. เป็นการฟ้องขอรับชำระหนี้จากทรัพย์สินในกองมรดกของ จ. ส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้อง
จำเลยทั้งสามให้ชำระหนี้ค่ารักษาพยาบาล จ. ที่โจทก์ทอดรองจ่ายไปเนื่องจากจำเลยทั้งสามมีหน้าที่ต้องอุปการะเลี้ยงดูบิดา
มารดา และโจทก์กับจำเลยทั้งสามพูดคุยกันตกลงให้โจทก์เป็นผู้ทอดรองจ่ายค่ารักษาพยาบาลไปก่อน แต่จำเลยทั้งสามไม่ใช่
ค้ำให้โจทก์ เป็นการฟ้องจำเลยทั้งสามให้ชำระหนี้ในฐานะส่วนตัว ซึ่งเป็นคนละฐานะถือไม่ได้ว่าเป็นคู่ความเดียวกัน
ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ คดีก่อนโจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ในฐานะ ผจก.มรดกให้นำทรัพย์สินจากกองมรดก
ของ จ. มาชำระหนี้ให้โจทก์ ส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสามให้ชำระหนี้ในฐานะส่วนตัว คู่ความทั้งสองคดีไม่ได้เป็นคู่ความ
เดียวกัน คำพิพากษาในคดีดังกล่าวไม่ผูกพันคู่ความในคดีนี้ โจทก์ทางถามให้จำเลยทั้งสามชำระหนี้แล้ว จำเลยทั้งสามไม่
ชำระเป็นการโต้แย้งสิทธิของโจทก์ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

ฟ้องหน่วยงานของรัฐซึ่งเป็นหน่วยงานต้นสังกัดให้รับผิดจากการที่เจ้าหน้าที่ทำละเมิด แล้วมาฟ้องเจ้าหน้าที่ที่
ละเมิดและหน่วยงานในสังกัดของเจ้าหน้าที่นั้น ถือว่าหน่วยงานต้นสังกัดและหน่วยงานในสังกัดนั้นเป็นคู่ความเดียวกัน
เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๓๙๕๖/๒๕๖๖ โจทก์ฟ้องคดีก่อนแล้วมาฟ้องคดีนี้ แม้จำเลยที่ ๒ คดีนี้และจำเลยในคดีก่อนจะเป็นนิติบุคคลแยก
จากกัน แต่จำเลยในคดีก่อน (ก.ศึกษาธิการฯ) และจำเลยที่ ๒ คดีนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา) ต่างเป็น
หน่วยงานของรัฐซึ่งจะต้องรับผิดในผลแห่งละเมิดที่ พ. (จำเลยในคดีนี้) เป็นเจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่
เช่นเดียวกัน ถือได้ว่าจำเลยที่ ๒ คดีนี้เป็นคู่ความเดียวกันกับจำเลยในคดีก่อน เมื่อโจทก์คดีนี้ฟ้องจำเลยที่ ๒ ให้รับผิดชดใช้
ค่าสินไหมทดแทนจากการทำละเมิดของ พ. ซึ่งเป็นการฟ้องโดยอาศัยประเด็นที่ต้องวินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันกับ
คดีก่อน และในคดีก่อนได้ถึงที่สุดไปแล้ว ดังนี้ โจทก์และจำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นคู่ความในคดีนี้ต้องผูกพันตามคำพิพากษาในคดี
ก่อนด้วย ตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๕ อันต้องห้ามมิให้รื้อรองฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน
ตามมาตรา ๑๔๘ โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องคดีนี้

อัยการเรียกทรัพย์สินหรือราคาแทนผู้เสียหายตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๔๓ ผู้เสียหายมีฐานะเป็นคู่ความในส่วนแพ่ง เมื่อคดีอาญาถึงที่สุดแล้ว ผู้เสียหายฟ้องคดีส่วนแพ่งให้จำเลยรับผิดชอบชำระเงินจำนวนเดียวกันอีกเป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๓๕๒๘/๒๕๔๑ เงินที่จำเลยยกยกออกไปตามฟ้องเป็นเงินจำนวนเดียวกับที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ฟ้องจำเลยในข้อหายกยกทรัพย์ โดยมีคำขอทางแพ่งให้จำเลยคืนเงินดังกล่าว คดีถึงที่สุดโดยศาลพิพากษาว่าจำเลยมีความผิด ให้จำเลยคืนหรือใช้เงินแก่ผู้เสียหาย การที่โจทก์ซึ่งเป็นผู้เสียหายในคดีก่อนมาฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ให้รับผิดชอบชำระเงินจำนวนเดียวกันในคดีอาญา จึงเป็นการรื้อร่องฟ้องคดีแพ่งในประเด็นที่ศาลในคดีอาญาได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน จึงต้องห้ามตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘

ฎ.๕๘๓/๒๕๓๘ จำเลยที่ ๑ ถูกพนักงานอัยการจังหวัดร้อยเอ็ดฟ้องเป็นคดีอาญาต่อศาลชั้นต้นในข้อหาเจ้าพนักงาน
ยักยอกทรัพย์ซึ่งเป็นเงินตามเช็คในคดีนี้ ขอให้ลงโทษและให้จำเลยที่ ๑ คืนหรือใช้เงินที่ยักยอกไปยังไม่ได้คืน เป็นการฟ้อง
คดีแพ่งเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญา เมื่อคดีถึงที่สุดโดยศาลพิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๑ กับให้คืนหรือใช้เงินที่ยักยอกไปส่วนที่
ยังไม่ได้คืนตามคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๒๓๘๓/๒๕๒๘ ของศาลชั้นต้น คำพิพากษาดังกล่าวย่อมผูกพันโจทก์ทั้งสามซึ่ง
เป็นเจ้าของเงินเป็นผู้เสียหายในคดีอาญาเพราะถือว่าพนักงานอัยการจังหวัดร้อยเอ็ดฟ้องคดีแทนโจทก์ทั้งสาม จึง
ต้องห้ามมิให้โจทก์ทั้งสามนำคดีมารื้อร้องฟ้องจำเลยที่ ๑ อีกตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘ ปัญหาเรื่องฟ้องซ้ำเป็นปัญหาข้อ
กฎหมายด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกาเห็นควรหยิบยกขึ้นวินิจฉัยเอง

อัยการขอให้จำเลยคืนเงินที่ยักยอกตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๔๓ ผู้เสียหายฟ้องคดีแพ่งเรียกเงินที่ยักยอกและดอกเบี้ยด้วย เป็นฟ้องซ้อนเฉพาะส่วนของต้นเงินเท่านั้น ดอกเบี้ยไม่เป็นฟ้องซ้อน

ฎ.๑๒๔๑๔/๒๕๔๗ (ป) แม้พนักงานอัยการจะฟ้องเรียกค่าเสียหายในส่วนต้นเงินแทนผู้เสียหายคืนให้โจทก์ใน คดีอาญาไปแล้วก็ตาม แต่การที่พนักงานอัยการไม่ได้ขอเรียกดอกเบี้ยมาด้วยนั้นก็เนื่องมาจาก ป.วิ.อ. มาตรา ๔๓ ให้พนักงานอัยการโจทก์ฟ้องเรียกได้เฉพาะต้นเงินเท่านั้น สภาพไม่เปิดช่องให้เรียกดอกเบี้ยคดีแรกจึงยังไม่มี การฟ้องเรียกเงิน ดอกเบี้ยมาก่อน และไม่ใช้ค่าเสียหายที่พนักงานอัยการโจทก์สามารถฟ้องเรียกได้แล้วแต่ไม่เรียก หากแปลความว่าฟ้องของ ผู้เสียหายซึ่งเป็นโจทก์ในคดีหลังซึ่งเรียกทั้งต้นเงินและดอกเบี้ยเป็นฟ้องซ้อนทั้งหมด ย่อมก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ โจทก์ ผลจะกลายเป็นว่าคดีใดพนักงานอัยการฟ้องคดีส่วนแพ่งแทนผู้เสียหายไปแล้วจำเลยคนนั้นก็ไม่ต้องรับผิดชอบในเรื่อง ดอกเบี้ยและก่อให้เกิดผลที่ไม่ควรจะเป็นระหว่างจำเลยด้วยกันรับผิดชอบไม่เท่ากัน โดยผู้เสียหายมิได้กระทำผิดขั้นตอน กระบวนพิจารณาแต่ประการใด และซ้ำเติมผู้เสียหายซึ่งเป็นเหยื่อของอาชญากรรมทั้งในทางอาญาและทางแพ่ง กฎหมาย ย่อมไม่มีเจตนารมณ์เช่นนั้น ดังนั้น ฟ้องของโจทก์คดีนี้จึงเป็นฟ้องซ้อนกับคดีอาญาคดีก่อนเฉพาะต้นเงินเท่านั้น ส่วน ดอกเบี้ยไม่เป็นฟ้องซ้อนด้วย

ยกฟ้องเพราะพยานโจทก์และโจทก์ร่วมมีข้อสงสัยเท่ากับวินิจฉัยข้อเท็จจริงแล้วว่าโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานมาสืบให้ศาลเห็นว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้อง ข้อเท็จจริงในคดีอาญาผูกพันผู้เสียหาย ผู้เสียหายฟ้องจำเลยให้รับผิดคืนเงินอีก เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๓๓๙๐/๒๕๖๒ คดีนี้โจทก์ฟ้องว่าจำเลยทั้งสองสคบกันหลอกลวงโจทก์ โดยจำเลยที่ ๒ นำที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างมาเสนอขายฝากโจทก์ โจทก์มอบอำนาจให้จำเลยที่ ๑ ไปทำสัญญาขายฝากในราคา ๑.๕ ล้านบาท แต่จำเลยทั้งสองกลับทำสัญญาและจดทะเบียนขายฝากในราคาเพียง ๕ แสนบาท แล้วหลอกลวงโจทก์ว่าทำสัญญาและจดทะเบียนขายฝากในราคา ๑.๕ ล้านบาท โจทก์หลงเชื่อมอบเงินให้จำเลยทั้งสองไป ๑.๕ ล้านบาท โจทก์ร้องทุกข์ดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสองในความผิดฐานฉ้อโกง พนักงานอัยการฟ้องจำเลยทั้งสองและมีคำขอให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืนเงินที่ฉ้อโกง โจทก์เข้าร่วมเป็นโจทก์ในคดีอาญา ต่อมาคดีอาญาดังกล่าวศาลชั้นต้นเห็นว่าพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมมีข้อสงสัยตามสมควรว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิดจริงหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้แก่จำเลยทั้งสองและพิพากษายกฟ้อง เท่ากับว่าได้มีการวินิจฉัยข้อเท็จจริงซึ่งเป็นประเด็นแห่งคดีแล้วว่าโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานมาสืบให้ศาลเห็นว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามฟ้อง และในการพิพากษาคดีส่วนแพ่งซึ่งศาลต้องถือข้อเท็จจริงในคดีส่วนอาญาจึงเท่ากับยกฟ้องคดีในส่วนแพ่งไปแล้วด้วย ข้อเท็จจริงในคดีอาญานั้นจึงผูกพันโจทก์ซึ่งเป็นคู่ความ เมื่อโจทก์บรรยายฟ้องคดีนี้กล่าวอ้างถึงคดีอาญาดังกล่าวไว้ชัดเจน และขอติดตามเอาทรัพย์สิน ๑ ล้านบาท ปัญหาว่าจำเลยที่ ๒ ได้รับเงิน ๑ ล้านบาท ไปจากโจทก์หรือไม่จึงเป็นประเด็นเดียวกับคดีอาญาดังกล่าว ที่โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้จึงเป็นการรื้อรองฟ้องจำเลยทั้งสองในประเด็นที่ ศาลในคดีอาญาได้วินิจฉัยมาแล้วโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน เป็นฟ้องซ้ำ ต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘